

G. 11.01.00
- juni 82

K L A S S I F I S E R I N G S D I R E K T I V

INNLEDNING.

Det første klassifiseringsdirektivet utkom høsten 1978. Klassifiseringen ble for første gang satt i verk i hele partiet i løpet av vinteren 78/79.

En ny gjennomarbeidet utgave av direktivet ble sendt ut i hele partiet ett år seinere, vinteren 79/80. Direktivet slo fast at det politiske utgangspunktet for det første direktivet var riktig. Direktivet utdypa og forbedra en del av retningslinjene som tidligere var lagt fram. Blant annet ble oppgavene til partiets talsmenn relativt grundig konkretisert, og betydninga av det offentlige, legale partiarbeidet understreka. Dette direktivet oppsummerte og erkjente de fleste av problemene til kamerater som var klassifisert lavest (mest hemmelig), samtidig som det understreka betydninga av å holde fast på denne graderingen. Det ga råd om om-klassifisering derslike kamerater hadde store politiske og/eller personlige problemer, forøvrig tok direktivet sikte på å rette seg imot tendensen til å ikke ville ha hemmelige medlemmer.

På dette tidspunktet fantes enda få erfaringer med å være gradert i mest hemmelige gruppe. Dette ble slått fast. Ei videre konkretisering og utdyping av disse kameratenes politiske oppgaver og plass i partiarbeidet ble omtrent ikke foretatt. Det ble stilt som oppgave for åra framover å samle erfaringer som kunne danne grunnlag for å gjøre dette.

Nå skriver vi sommeren 1982 og har 4 års erfaring med klassifiseringen. Vi veit en del mer om hva som er problemene, sjøl om vanskelighetene i arbeidet med klassifiseringen ikke kan ses isolert fra de vanskene som har eksistert i hele partiets arbeid under partikrisa.

Her presenteres ingen fullstendig oppsummering av klassifiseringen. Men vi vil ta opp noen punkter som vi mener det er viktig å gripe tak i for å komme videre i dette arbeidet.

1) Hovedprinsippet i klassifiseringsdirektivet er fortsatt riktig: Deling av medlemmene i offentlige og hemmelige medlemmer.

En slik deling har som utgangspunkt at partiet må beherske to typer kommunistisk arbeid: Det åpne, legale og det illegale. Dette er i tråd med karakteren av partiet, et parti som skal lede arbeiderklassen i en væpna revolusjon, et parti som også sannsynligvis skal stå i spissen i kampen mot en okkupasjant, dvs. lede en krig. Det betyr kamper på liv og død, kamper med våpen i hånd mot en mektig fiende. I slike viktige faser, dvs. i avgjørende faser av vårt arbeid, er derfor hovedkarakteren av arbeidet nødvendigvis illegalt.

Hensikten med å klassifisere medlemmene er å sikre et slikt fremtidig, illegalt arbeid.

Vi må regne med voldsomme og raske endringer i vår organisasjon og arbeidsmåte ved en okkupasjon. Vi kan umulig forutsi alt som kan skje. Men vi veit at det blir hard forfølgelse og undertrykking, og vi må forberede oss det beste vi kan. Vår framtidige fiende fins i dag, og vi må ta forholdsregler for å skjule oss i dag.

Prinsipielt er derfor vår organisasjon hemmelig i alle faser av arbeidet vårt, også under fredelige borgerlig-demokratiske forhold som vi har idag. Dette betyr bl.a. at organisasjonsoppbygginga vår er hemmelig, at et flertall av partimedlemmene er hemmelige, og at vi må drive endel arbeid av hemmelig type for å forberede kamp under illegalitet.

2) Vi trenger medlemmer med forskjellig klassifisering under alle forhold.

I dag utgjør det åpne, legale arbeidet hovedsida ved arbeidet vårt. Dette gir størst politisk uttelling nå. Men vi kan ikke greie å beherske en situasjon med illegalitet uten at vi også behersker både legale og illegale metoder i dag. Og selv om det illegale arbeidet på et tidspunkt vil bli hovedsaken, vil det ikke bli det eneste.

Under en okkupasjon med ekstrem fascistisk terror trengs det helt sikkert svært mange hemmelige medlemmer. De trengs til ledelse og drift av partiet (forbudt), til forskjellig type militært og sivilt motstandsarbeid mot okkupasjanten og mye

mer. Men det vil også trengs kamerater som driver mer åpen politisk propaganda, som leder masseaksjoner, verver blant massene og reelt og ideologisk representerer patriotisme og motstandsvilje. Dette er politisk nødvendig. Det trengs også kamerater som står fram som talsmenn for partiet og for motstandsstyrkene, som driver diplomati overfor andre politiske grupperinger osv.

Dette betyr at vi ved klassifiseringa i dag ikke kan tenke sånn: De offentlige medlemmene skal drive mesteparten av arbeidet under de nå-værende, legale forholda, helt åpent og liketil. Ved en okkupasjon må vi regne med at de blir tatt og myrdet. De hemmelige medlemmene skal til da først og fremst være i beredskap ("på is"), og overta partiarbeidet når den tid inntreffer. Det er de som skal overleve.

Denne tankegangen er feil av flere grunner. Den er først og fremst feil fordi den er så unyansert i vurderinga av våre behov under en krig. Vi vil trenge medlemmer med ulik gradering da også. Det betyr at alle typer medlemmer må være forberedt på å gå i illegalitet. Våre talsmenn i dag skal svært gjerne kunne være talsmenn seinere også. Og nettopp fordi de er kjente, kreves at de utvikler egne metoder for å kunne skjule seg siden, metoder som på mange måter vil være annerledes enn de som de hemmelige medlemmene må utvikle.

3) De største problemene i klassifiseringa knytter seg til de hemmelige medlemmene. Dette henger sammen med forholdet mellom legalt og illegalt arbeid i dag.

Av innkomne rapporter går det fram at det er den gruppa medlemmer som er klassifisert 2.2 som har størst vanskeligheter. Det fortelles om kamerater som har gått i passivitet, som har degenerert politisk, blitt frustrert, og en del har meldt seg ut av partiet. En del har blitt om-klassifisert. Mange lag sier at de ikke kan se hensikten med å ha slike kamerater med i laget i dag. Det fins mye kritikk mot DSer og SK for å ha forsømt å hjelpe spesielt denne gruppa medlemmer. Det har bl.a. vært etterlyst langt mer detaljerte retningslinjer for arbeidet deres. Kritikken for manglende ledelse og hjelp i arbeidet med klassifiseringa har i all hovedsak vært berettiget, og SK må her ta på seg hovedansvaret for den mangelfulle oppfølginga.

Innføringa av systemet med klassifisering var en relativt drastisk ting for partiet. Det la opp til og skapte forventinger om en helt ny arbeidsmåte, og utvikling av nye arbeidsområder, nye former for hemmelig arbeid. Dette skjedde i mindre grad enn mange hadde trodd, særlig de som ble klassifisert i den mest hemmelige gruppa. Partiplanene inneholdt for en stor del den samme typen politiske oppgaver som før. Den politiske situasjonen i Norge, med skjerping av klassekamp og krise, har nødvendigvis krevd våre krefter i det åpne, legale arbeidet. Utviklinga i den internasjonale situasjonen (Afghanistan og Polen bl.a.) har krevd mye nytt, åpent og offensivt solidaritetsarbeid. Gang på gang blir vi fortsatt konfrontert med politiske situasjoner der det kreves mer innsats, fler folk, mer propaganda, ofte enda mer besluttosom og offensiv opptreden og markering fra partiet enn det vi har greid å oppvise.

I de årene klassifiseringa har eksistert har det vært et misforhold mellom de politiske oppgavene partiplanene og klassekampen har stilt og det omfanget av hemmelige medlemmer som direktiv om klassifisering har pålagt laga å utvikle.

Dette har ført til at 2.2-medlemmer ofte ikke har fått andre oppgaver enn å "være hemmelig". Det har ikke vært definert politiske behov i laget for kameraten(e). Ofte har de kommet i motsetningsforhold til resten av laget. Sånn har grunnen "tørka ut" under kameraten(e) - de er blitt avsondra fra partilivet og klassekampen - noe som gjerne nettopp fører til politisk degenerering.

Spørsmålet om å klassifiseres som 2.2. må derfor i første rekke knyttes til ei klart definert politisk oppgave.

I en framtidig, illegal situasjon vil det kreves mange medlemmer med slik klassifisering, for det vil fins et utall av oppgaver for dem. I dag fins det få hemmelige partioppgaver i forhold til det som seinere vil trengs. Det er ei viktig oppgave å utvikle partiets arbeid med å forberede okkupasjon og illegalitet. Utviklinga av og økinga av antallet medlemmer med graderinga 2.2 må skje i takt med og knytta til utviklinga av denne typen partioppgaver.

For å kunne sette klare og mer presise strategiske målsettinger, trengs flere og mer omfattende diskusjoner om hva skags krav som stilles til partiet i en krig.

4) Det må gis klarere retningslinjer for kamerater i gruppe 2.1.

Dette er først og fremst lagas (og DS) sin oppgave. Mange lag og DS melder at denne gruppa medlemmer er problematisk å definere. Denne gruppa er definert vidt, og vil fortsatt være det. Dette har noen medlemmer brukt som påskudd til å unndra seg mye partiarbeid som de utmerka godt kunne drive med. Det har igjen ført til at andre medlemmer med samme gradering har måttet opptre som om de var offentlige medlemmer. Dette har utvanna hele gruppa, og skapt ei slags "gråsone", som sikkerhetsmessig har vært altfor uklar.

Som det framgår av direktivet, kan medlemmene i denne gruppa i utgangspunktet delta i det meste av partiets eksterne arbeid som "sympatisører", og de helt konkrete retningslinjene for hver enkelt må slås fast av laget, ut fra hva som er lagets arbeidsområder og styrke.

5) Det fins ingen spesielle argumenter av sikkerhetsmessig type som gjør det nødvendig å skille partiets talsmenn fra andre offentlig kjente medlemmer.

Skillet mellom slike kamerater er av og til begrunna med politisk styrke, noen ganger ut fra hva slags type yrke/politisk rolle kameratene spiller, andre ganger personlige eller andre tilfeldige forhold. Vi mener derfor at skillet mellom gruppe 1.1 og 1.2. bør oppheves, og at det fins én kategori 1, som er de kameratene som åpent står fram som partimedlemmer i ulike sammenhenger.

Vi tror det skillet som har vært innafor denne gruppa hittil, har vært for kunstig. Mange kamerater i tidligere gruppe 1.2 (kjent medlem, men ikke talsmann) har ligget for lavt og unødig unngått å kjempe åpent og offensivt for partiet sin politikk i viktige sammenhenger.

6) Feil og svakheter i retningslinjene for klassifiseringa har gitt liberalisme og høyrestrømninger anledning til å "bruke" klassifiseringa til å unndra seg deltakelse i partiarbeidet.

Alt sikkerhetsarbeid -inkludert klassifisering- har en pris sett i forhold til løsninga av partiets eksterne oppgaver. Det er som det skal være. Og feil og svakheter i retningslinjene vil gjøre denne "prisen" høyere - noe SK i denne sammenhengen har hatt hovedansvaret for. Men utover dette har det også vært et problem at enkelte kamerater har "brukt" klassifiseringa til å unndra seg oppgaver de kunne gjort.

Denne kritikken er ikke retta mot ferske og uerfarne kamerater som i endel tilfeller er blitt klassifisert som 2.2 uten forutsetninger til å mestre dette. Kritikken retter seg heller ikke spesielt til kamerater i kategorien 2.2 ,men retter seg mot en tendens som har vist seg i alle klassifiseringskategoriene og som har vanskeliggjort en virkelig effektiv utnyttelse av partiets ressurser.

DIREKTIV.

Alle medlemmer skal klassifiseres. Det gjøres et skille mellom offentlige medlemmer (kategori 1) og hemmelige medlemmer (kategori 2) .

Her følger en gjennomgang av disse kategoriene:

Kategori 1: Offentlige medlemmer.

Alle lag skal ha offentlige medlemmer (evt. unntak må godkjennes av DS). Å være offentlig betyr å være kjent som kommunist og åpent stå fram overfor andre som medlem av AKP (m-l). Slike medlemmer fremmer aktivt partiet sin politikk og deltar i all slags type partiarbeid. I andres øyne utgjør de partiet på et sted . Det er de som alltid selger KK på hjørnet, det er de som legger fram og forsværer partilinja i ulike forsamlinger, sånn som i RV, i Nei til Atomvåpen, i fagforeninga, i møter om forsvarspolitik, boligpolitikk osv. osv. Det er de som arrangerer sommerleir, sprer løpesedler og mobiliserer folk dit, det er de som samler folk til studiesirkler, arrangerer åpne møter om hva partiet er og vil osv.

Ut fra den rollen vi ønsker at partiet skal spille i klassekampen i Norge i dag, og ut fra det store behovet vi har for å fremme kampsaker og markere vår politikk i mange sammenhenger, er det nødvendig å ha mange kjente medlemmer. De er i store og små miljøer vår profil og vårt ansikt, og har en viktig politisk funksjon. Tallmessig vil vi antyde at de i antall bør utgjøre 30-40% av medlemmene i en by eller en kommune. Dette kan variere ganske mye fra lag til lag innafor byen/kommunen. På samme måte som alle partimedlemmer er forskjellige, vil naturligvis også de som er kjente medlemmer være forskjellige, både ut fra egen personlig karakter og politisk styrke, og ut fra hva slags oppgaver de jobber med. Noen vil være "folketalere", andre er mindre i rampelyset, men kjente og respekterte innafor mindre kretser. Dette er en styrke vi har i dag, og som vi må ta vare på.

Å være kjent som partimedlem betyr ikke å til enhver tid måtte fremme partiets linje. Det fins spørsmål der partiet ikke har noen vedtatt linje/ikke ønsker å ha det. Det fins spørsmål der kjent partimedlemmer ikke har detaljert kunnskap om hva som er partiets linje, eller i noen spørsmål har ei anna mening enn partiflertallet. Kamerater som er kjente som partimedlemmer skal kunne fremme egne, personlige standpunkter i møter og diskusjoner med andre.

Dette gjelder med mindre partiet uttrykkelig har bestemt noe annet, og det gjelder innafor ramma av vedtektene.

Blant de offentlig kjente medlemmene er det ofte naturlig og en fordel å spesielt peke ut en talsmann for partiet. På større steder/byer kan det være flere, som f.eks. dekker forskjellige politiske områder (forsvarspolitik, kvinnepolitikk).

Talsmann bør gå offensivt til verks for å gjøre partiet sin politikk kjent, er den som alle veit de kan henvende seg til når de ønsker kontakt med partiet, skriver mye i avisene, blander seg inn der ting skjer, fins med adresse/tlf. nr kjent osv.

Å være talsmann er først og fremst et politisk verv, og skiller ikke vedkommende spesielt fra andre kjente medlemmer rent sikkerhetsmessig. Å være talsmann er mer forpliktende i forhold til partilinja og stiller kameraten mer direkte til ansvar når det gjelder lojaliteten til og forståelsen for partiets politikk. De som plukkes ut til å være talsmenn bør derfor være kamerater med et godt politisk nivå.

Kjente offentlige medlemmer trekker til seg oppmerksomhet og blir et offentlig "blikkfang" som hjelper til å skjule og lede oppmerksomheten vekk fra andre, hemmelige medlemmer og partivirkksomhet som vi ikke ønsker å gjøre kjent. Kjente medlemmers virksomhet foregår stort sett åpent. Men dette kan aldri frita disse kameratene fra å følge partiets sikkerhetsnormer. Kameratene må være nøye med å skjule sine forbindelser til andre, hemmelige medlemmer, de må alltid konsentrere seg om å beskytte organisasjonen, de må aldri bli løsmunnet og plapre iveri om interne forhold, bli for fortrolige med ulike typer revisjoner eller gode venner utafor partiet. Bare ved å holde et strengt skille her, kan kjente medlemmers virksomhet og rolle som "blikkfang" virkelig bli en styrke også for den delen av

partiet og partiets virksomhet som vi er nødt til å holde skjult. Det er derfor ønskelig at offentlige medlemmer ikke har viktige verv i organisasjonsarbeid, at de ikke er viktige brikker i forbindelsene mellom ulike deler av partiet. Det bør tilstrebes at de har minst mulig konkrete kunnskaper om den delen av parti-arbeidet vi vil skjule (navn, adresser, tall, hvor det finnes parti-lag osv)

Kategori 2: Hemmelige medlemmer.

Dette er flertallet av partimedlemmene. De deles i to grupper: 2.1 og 2.2. 2.2 er mest hemmelige gruppe.

Gruppe 2.1:

Dette er den videste klassifiseringa, og vil normalt utgjøre den største gruppa medlemmer. For disse gjelder at bortsett fra representasjonsoppgaver vil de kunne delta i det meste av partiets eksterne arbeid, samtidig som de ikke skal framstå som organiserte partimedlemmer. De skal utad framstå som sympatisører- mens hvor aktivt og grundig partimedlemskapet skjules vil variere med enkeltpersonene og de lokale forholdene.

Noen i denne gruppa vil si at de er helt enige med partiet, evt. enig i det viktigste partiet står for, men er av ulike grunner ikke medlem. Andre vil gjerne vise liten politisk interesse, distansere seg en del fra partiet, men har kanskje én hjertesak som de brenner for og jobber med. Som sympatisørene: noen er vel så aktive som mange partimedlemmer, andre er redde for å bli satt i sammenheng med partiet, og er i de fleste politiske sammenhenger ganske passive.

Partimedlemmer med denne klassifiseringa kan delta i vanlig, normalt partiarbeid. De kan selge KK, delta i valgkampen for RV, være aktivister i de frontene som partiet støtter og prioriterer arbeid i, mobilisering til 1.mai-tog osv.

Det fins som regel ingen grunn til at ikke medlemmer med slik klassifisering skal kunne delta i en eller flere av disse arbeidsområdene.

For å unngå alt for lettvinnt registrering av medlemmene i denne gruppa, bør de unngå å stå oppført på valglister, de bør unngå å opptre med navn og bilde i partipressa. Dette er svært lette kilder for våre fiender å skaffe seg kunnskaper om hvem vi er. Likevel kan dette ikke sies å gjelde kategorisk, for mange av våre sympatisører opptrer jo nettopp i slike sammenhenger. Det må

vurderes konkret om det i noen tilfeller er politisk nødvendig å stå fram på denne måten.

Kamerater med denne klassifiseringa kan abonnere på Klassekampen. De fleste steder i landet bringes avisa ut med post, og vi ser det som en fordel om flest mulig likevel kan ordne sitt abonnement på annet vis enn å få den til sin egen postadresse. Dersom det lettvis kan la seg løse ved å bruke ektefelle, at naboen får to aviser i stedet for en, at flere på jobben får den til samme adresse e.l., anbefaler vi slike løsninger. Løsninger som fører til at kameratene slutter å abonnere, eller som er så innvikla at de nesten aldri får lest avisa, skal ikke brukes.

Demonstrasjonstog og møter som gjelder fronter og organisasjoner vi deltar i og støtter, kan medlemmer i gruppe 2.1 delta i. Men også ved slike arrangementer må det være rom for konkret vurdering, om stedet er stort eller lite, om det er spesielt stor SIPO- eller KGB-aktivitet der, om vedkommende vil bli utsatt for yrkesforbud o.l.

Ved klassifisering i gruppe 2.1 er det et poeng å unngå ~~unødig~~ mistanke. Folks opptreden skal være mest mulig naturlig. Dersom kamerater i denne gruppa gjør svært mye og svært tydelig partiarbeid og omgås mange offentlig kjente kamerater og dette er svært godt kjent, er det ingen vits i å svare "ikke medlem" når noen spør. Det skaper nysgjerrighet og svekker i virkeligheten sikkerheten. Kamerater med slik opptreden bør klassifiseres som offentlig medlem.

Det kan også være naturlig og hensiktsmessig at noen få utenom laget veit at en som er 2.1. er medlem. Det kan gjelde ektefelle, nære arbeidskamerater, kamerater som vedkommende jobber mye politisk sammen med, som en bør delta i fraksjoner med o.l. Det kan ~~skape~~ unødig mye prat og private "undersøkelser" å tviholde på sitt image som sympatisør i noen slike sammenhenger, og altså igjen svekke sikkerheta. Det kan heller hjelpe på sikkerheta å skaffe seg noen slike "medsammensvorne" som veit omtrent hvor landet ligger, og som kan hjelpe til med å dekke slike kamerater.

Kamerater i gruppe 2.1 kan lede studiesirkler for partiet. Men det er som regel ikke hensiktsmessig å stå fram overfor deltakerne på sirkelen som ikke-medlem. Vår hensikt med studiesirkelvirksomhet i dag er jo først og fremst å propagandere partiet sin politikk, og å rekruttere nye medlemmer. En sirkelleder må jo nettopp være den som best og varmest taler for partiet, og for å melde seg inn i partiet.

Det vil være naturlig å klassifisere de fleste nyrekruterte medlemmer som 2.1. Dette gir laget og kameraten en tenkepause og tid til å vurdere kameratens styrke og svakheter som evt. offentlig eller veldig hemmelig medlem, dersom det er behov for disse typene gradering. Med de arbeidsforhold og den type plan vi har i partiet nå, er det naturlig å klassifisere mange som 2.1.

Gruppe 2.2.

Dette er hemmelige⁷ medlemmer som aktivt og grundig skjuler at de er med i partiet. En relativt nitid undersøkelse av deres aktiviteter eller en politirazzia/ånnbrudd hjemme hos vedkommende skal heller ikke avsløre partimedlemskap. Dette innebærer en god del tiltak og politisk og personlig styrke som må vurderes nøye før en kamerat gis denne klassifiseringa.

Som hovedregel skal ingen klassifiseres som 2.2. før det er klart at han/hun har politiske oppgaver som krever det. Det kan være oppgaver på ulike nivå i partiet som har med indre, organisatoriske forhold å gjøre, det kan være spesielle oppgaver for laget av hemmelig type som krever at vedkommende ikke er kjent som verken kommunist eller sympatisør. Det kan også være fordi vedkommende har en jobb (eller kan få en) der dette er nødvendig.

Poenget er altså at oppgaven må være klar først, deretter kan klassifiseringa avgjøres.

Både laget/lagsstyret og høyere organer i partiet kan pålegge kamerater oppgaver som krever ei slik klassifisering. Til nå har det gjerne vært slik at organer over lagsstyre-nivå har stått for dette, og gitt laga beskjed om at den og den kameraten er gitt slik klassifisering. Dette regner vi med vil fortsette å være slik framover også. Men det betyr på ingen måte at laga er forhindra fra å definere hemmelige oppgaver for seg sjøl, som slike kamerater pålegges å jobbe med. Det vi ønsker å unngå, er å gi kamerater klassifiseringa 2.2 uten at de også har klare oppgaver å jobbe med. Det fører til politisk frustrasjon og degenerering - det er ingen oppgave "i seg sjøl" å være klassifisert 2.2.

Laget vurderer sjøl hva slags typer hemmelige oppgaver de evt. har behov for å løse. Vi vil advare mot én "fallgrube": å gi

kamerater i oppgave å være de(n) eneste hemmelige partimedlem(me) i viktige masseorganisasjoner, fronter eller fagforeninger. Det vi først og fremst trenger i sånne organisasjoner (f.eks. i klubben på Norsk Jernverk, i Nei til Atomvåpen o.l.) er kjente partimedlemmer som fremmer en riktig politisk linje, ikke slike som gjemmer seg vekk i krokene. Det gir erfaringsmessig liten politisk uttelling å gi en kamerat "oppgave" aom 2.2 på denne måten. Dersom det evt. skulle ha noen hensikt, må kameraten ha andre kjente medlemmer å spille sammen med, å opptre i forhold til. (En annen sak er det at en kamerat på en arbeidsplass kanskje må holde partimedlemskapet sitt mer eller mindre skjult for ikke å bli utsatt for yrkesforbud, eller at vedkommende i utgangspunktet ofte bør opptre varsomt for ikke å bli politisk isolert. Det kan også noen gang fins andre sikkerhetsmessige argumenter).

Dette betyr ikke at ikke kamerater som er 2.2 skal drive massearbeid. Det svekker den ideologiske og politiske styrken til kamerater å holde seg avsondra fra det levende livet som massene fører. Å delta i fagforeninga, foreldreforeninga, borettslaget osv. bør være en naturlig del av disse kameratenes liv. De bør opptre sånn at de oppnår respekt og tillit, skaffe seg mange kjente, lytte og lære.

Vi oppfordrer laga til å vurdere om de kan stille seg oppgaver som krever medlemmer klassifisert som 2.2. I en annen situasjon i klassekampen og i partiet enn den vi har akkurat nå, er det opplagt at laga vil måtte prioritere ulike typer slikt arbeid høyere enn i dag.

Det viktigste utgangspunktet for å slå fast hva en 2.2-kamerat kan/skal gjøre og ikke, er hvordan vedkommende blir oppfatta av folk utafor partiet, av fiendtlige agenter, og av dem som en har til hensikt å skule seg overfor. Dette varierer fra sted til sted og fra person til person.

Derfor kan vi ikke gi detaljerte regler for kameratenes oppførsel på alle områder, sjøl om mange etterlyser fleere slike. Men noen saker kan slås fast:

De kan ikke delta i det meste av partiets eksterne arbeid. Det betyr: ^{De kan} Ikke delta i organisasjoner, møter, demonstrasjoner o.l. som oppfattes å være partiet eller svært nær partiet. De bør være spesielt varsomme med å delta i kampanjer som retter seg mot Sovjet, all den tid det er overvåkinga herfra vi har mest å frykte fra. De kan ikke delta på sommerleir, Dokka-kurs

eller Ny-Verden-kurs. De kan ikke abonnere på Klassekampen, Røde Fane eller annen type partilitteratur. De kan ikke omgå kjente partikamerater annet enn i det skjulte, med mindre det kan forklares naturlig ut fra andre forhold (familie, sammen i styret i fagforeninga el.l.).

Det er viktig at kameratene ikke oppfører seg "mystisk". Dersom vedkommende er mye borte eller ofte får besøk, må dette kunne gis en naturlig forklaring, som også har et visst reelt innhold (idrettsaktivist, overtid, syklubb...). Det kan være nyttig å markere seg som en som er "slik" eller "sånn", noe som er noe aktivt annet enn å flyte rundt, litt diffust, og lett risikere å bli oppfatta som en som står nær partiet fordi en ikke har markert noe annet.

(eks.: "hun er bare interessert i jobben sin og fagforeninga og likegyldig til andre samfunnsspørsmål, han er helt "grønn" (medl. i Venstre?), hun bryr seg bare med ungene sine og hva som skjer på barnehagefronten...."osv.)

Det er viktig å slå fast at 2.2-kamerater skal delta i lagets arbeid med de samme plikter og rettigheter som alle andre medlemmer. Styret har et spesielt ansvar for å passe på at de ikke havner "på sidelinja", at de plikter å stille på lagsmøtene, delta i arbeidet med å holde innledninger, evt. sitte i styret, forfatte en løpeseddel el. lign. som er arbeid laget vedtar å gjøre, og som 2.2-kamerater kan gjøre like godt som andre.

Samtidig må det vernes om deres demokratiske rettigheter. Fordi slike kamerater ikke kan delta i en hel mengde eksternt partiarbeid, går de lett glipp av viktige politiske diskusjoner (på sommerleire, kurs o.l.), de kan ha problemer med å følge med i partipressa fra dag til dag osv. De kan ikke utbasunere og få drøfta sine synspunkter på dette og hint i KK, Røde Fane, i konfrontasjonsmøter og i ulike fora der mange andre kamerater skjerper og utvikler seg politisk.

Styret må derfor hjelpe 2.2-kamerater med å få fatt i blader, hefter og kassett-opptak fra viktige kurs og innledninger, og oppmuntre dem til å skrive innlegg i internpressa, evt. sammen med kjente kamerater til ekstern-pressa. Mye av dette kan DS hjelpe til med, før behovene fins i flere lag.

Kamerater i denne gruppa har like rettigheter som andre medlemmer til å bli valgt som delegater til årsmøter, landsmøter o.l., dvs. alle representative forsamlinger som partiet har iflg. vedtåktene. I tillegg til dette fins det møter internt

i partiet av typen formannskonferanser, fraksjonsmøter osv. I størst mulig grad bør 2.2-medlemmer unngå å delta på slike møter - i mange tilfeller vil det fort føre til at vedkommende blir kjent som partimedlem overfor store deler av partiet utenom laget. I tilfeller der det er svært viktig ut fra den oppgaven vedkommende jobber med, og/eller han/hun ikke vil treffe nye medlemmer enn dem som kjenner en fra før, kan det likevel skje. Vurder konkret, men vær i utgangspunktet svært restriktiv.

Interne møter som er uforsvarlig arrangert (hjemme hos kjente medlemmer, vegg i vegg med en NKPer, på Dokka el. lign), skal unngås. Det er viktig å kritisere det dersom det innkalles til slike uforsvarlige møter, her gjøres feil også på sentrale hold i partiet.

Det framgår av det som er sagt foran at ikke alle partilag må ha 2.2-medlemmer. Det viktigste er at det fins ei oppgave som krever slik klassifisering. Vi vil likevel advare mot ei rask og spontan opp-klassifisering av dem som har problemer i denne gruppa nå. For mange av dem har det tatt lang tid å utvikle seg i retning 2.2. Ingen nåværende 2.2 skal derfor oppklassifiseres uten at dette er tatt opp med DS.

Når laget får overført et medlem som er klassifisert som 2.2, eller lite kjent 2.1, skal det alltid diskuteres med DS dersom laget ønsker å klassifisere vedkommende som offentlig medlem og sette han/hun til eksterne oppgaver.

Erfaring viser at det er nokså krevende å være klassifisert 2.2. Derfor bør relativt sterke kamerater gis denne klassifiseringa. Det kan da ta en del tid før deres klassifisering er reell, for mange slike kamerater vil ha ei fortid med mye ekstern aktivitet. Når kamerater flytter til steder de er ukjente, er dette nokså lett å få til. Ved klassifisering må det tas hensyn til kameratens ektefelle. Det er vanskelig å være veldig hemmelig og ikke tiltrekke seg oppmerksomhet i retning partiet dersom kona eller mannen er talsmann og ekstern "kjendis" på stedet.

Dersom en kamerat av hensyn til ektefellen krever å bli klassifisert lavt, skal han/hun ikke prate om det på lagsmøtet dersom de to er i forskjellig lag. Det vil avsløre ektefellen. Ta det evt. opp bare med lagsformannen, eller aller helst med DS, som kan gi beskjed.

På grunn av de problemene som mange lag har hatt med kamerater med 2.2-klassifisering, har det fra ulike hold i partiet vært reist forslag om at slike kamerater må samles i egne, hemmelige lag. Dette går vi imot. Det kan finnes noen grunner til å organisere slike lag, men det må godkjennes av SK. Det er riktig som mange hevder at det er en sikkerhetsrisiko å samle offentlige talsmenn og svært hemmelige medlemmer på samme møter. Idag er dette en kalkulert risk som vi må ta. Et lag med bare hemmelige medlemmer står erfaringsmessig mye mer utsatt når det gjelder politisk degenerering og isolasjon enn et "vanlig" partilag. En kamerat som melder seg ut av et slikt lag (og det kan like gjerne skje!) veit mye mer som han/hun evt. kan avsløre enn en som bare veit om 1 stk 2.2-er i det laget vedkommende forlot. Denne sikkerhetsrisikoen mener vi det er verre å ta idag. Å skille ut de mest hemmelige medlemmene fra det vanlige partilivet tror vi dessuten er skadelig både for deres eget og de andre medlemmenes arbeid. De andre medlemmene vil lett kunne føle seg fritatt for å ta sikkerhetshensyn overhode, de har bare kjente folk iblant seg, og de oppdras ikke prinsipielt til å beherske illegalt arbeid som de bedre vil kunne lære ved å ha alle typer medlemmer blant seg. Laga må derfor ta hensyn til dette ved at de beskytter møtene og måten som de arrangeres på, og jobber for å ha best mulig sikkerhet i sitt interne arbeid.

Juni 1982

Sentralkomiteens Arbeidsutvalg